

Мій Шевченко

Юрій Гундарів

Шевченко — НАШ.

І цей НАШ складається з мільйонів МІЙ.

Присутність великого Кобзаря особливо відчутна сьогодні, коли наша багатостраждальна земля здригається під ракетними ударами московитських варварів...

Тарас — поруч.

Він, як і завжди, — на передовій.

Він — безсмертний, як наша земля.

Як наша душа.

Перекоаний, що не буває простих збігів обставин. Завжди за будь-якими випадковостями простежується струнка закономірність.

Отже, мої особисті стежини до Шевченка.

Мій дитячий садок знаходився на провулку, що носить його ім'я. Саме розташований неподалік його музей став першим культурним закладом у житті.

Батько отримав квартиру на бульварі його імені.

Моя прабабуся перед смертю подарувала ще маленькому мені свою найдорожчу реліквію — старовинний альбом репродукцій його картин і гравюр.

Згодом я вступив до Київського університету — шевченківського.

Багато років потому після мого чергового запитання старенька служительниця його музею винесе у прозорих рукавичках невеличкий альбом з акварелями, що він ховав за халявою чобота у казахстанських степах, — просто подивитися...

Згодом мені пощастило зі сцени Київської національної філармонії читати божественні рядки з його "Неофітів":

Благословенная в женах,

Святая праведная Мати

Святого Сина на землі.

Не дай в неволі пропадати,

Летучі літа марне тратить.

Скорбящих радосте! Пошли,

Пошли мені святеє слово,

Святої правди голос новий!

І слово розумом святим

І оживи, і просвіти!..

Шевченка варто перечитувати, як Біблію. Та краще знати напам'ять — побільше!
Щороку 9 березня кожен із нас відчуває гордість за нашу землю, яка дала світові такого Поета.

Тарас — не на полицях,
що покриті пилом,
він — не минулий,
а теперішній час:
розкинув руки,
мов потужні крила,
і закриває нас.